

Ο Τιμόθεος Ουίλσον είχε την παρακάτω συνέντευξη με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη του Σουρόζ κ. Αντώνιο Μπλουμ.

Τ.Ο.: Πότε γίνετε Χριστιανός; Υπήρξε στη ζωή σας καμιά συγκεκριμένη στιγμή μεταστροφής;

Α.Μπλούμ: Αυτό έγινε σε διάφορα στάδια. Μέχρι τα μέσα της εφηβικής μου ηλικίας ήμουν ένας άπιστος και επιθετικά αντιεκκλησιαστικός. Δεν γνώριζα το Θεό, δεν νοιαζόμουνα γι' Αυτόν και μισούσα καθετί σχετικό με την ιδέα του Θεού.

Τ.Ο.: Και όλα αυτά, παρά τα «πιστεύω» του πατέρα σας;

Α.Μπλούμ: Ναι, γιατί μέχρι τα δεκαπέντε μου χρόνια η ζωή μας ήταν πολύ δύσκολη. Δεν ζούσαμε όλοι κάτω από την ίδια στέγη. Εγώ ήμουν εσωτερικός σε ένα σχολείο που ήταν πολύ αυστηρό, βίαιο θα έλεγα. Όλα τα μέλη της οικογένειας μου ζούσαν σε διαφορετικά σημεία του Παρισιού. Μόνο όταν έγινα περίπου δεκατεσσάρων χρόνων συγκεντρωθήκαμε όλοι κάτω από την ίδια στέγη και αυτό ήταν μια πραγματική ευτυχία, μια ευλογία. Ήταν κάπως ασυνήθιστο να σκεφτεί κανείς ότι, σε κάποιο σπίτι μιας συνοικίας του Παρισιού, μπορούσε να βρει μια τέλεια ευτυχία, και όμως αυτό συνέβαινε. Τότε για πρώτη φορά, μετά την επανάσταση, αποκτούσαμε σπίτι.

Πρέπει όμως να πω πως, πριν από όλα αυτά, συνέβηκε κάτι που με είχε προβληματίσει πάρα πολύ. Ήμουνα περίπου έντεκα χρόνων, όταν με έστειλαν σε μια κατασκήνωση αγοριών. Εκεί συνάντησα έναν ιερέα που θα ήταν περίπου τριάντα χρόνων. Κάτι απ' αυτόν τον άνθρωπο μου τράβηξε την προσοχή. Είχε αγάπη που την σκορπούσε στον καθένα από μας. Αυτή δε η αγάπη του δεν είχε σχέση με το αν είμαστε καλοί, και δεν άλλαζε όταν είμαστε κακοί. Μπορούσε να μάς αγαπάει χωρίς προϋποθέσεις. Ποτέ πριν στη ζωή μου δεν είχα συναντήσει κάτι τέτοιο. Είχα φίλους που μ' αγαπούσαν στο σπίτι, αλλά αυτό το έβρισκα φυσικό. Τέτοιο είδος αγάπης δεν είχα συναντήσει ποτέ. Την εποχή εκείνη δεν προσπάθησα να δώσω καμιά εξήγηση σ' αυτό. Απλά βρήκα σ' αυτόν τον άνθρωπο κάτι που με προβλημάτιζε και ταυτόχρονα μου άρεσε πολύ. Μόνο μετά από χρόνια, όταν πια ήρθα σε επαφή με το Ευαγγέλιο, σκέφτηκα πως αυτός ο άνθρωπος, αγαπούσε με μια αγάπη που ήταν πέρα από τον ίδιο. Δηλαδή μοιραζόταν μαζί μας τη θεία αγάπη. Ή, αν προτιμάτε, η αγάπη ήταν τόσο βαθιά και πλατιά, με τέτοια ανοίγματα ώστε, μπορούσε να αγκαλιάσει όλους μας, είτε μέσα από τον πόνο είτε μέσα από τη χαρά, αλλά πάντα μέσα στην ίδια και μοναδική αγάπη. Αυτή η εμπειρία, νομίζω, ήταν η πρώτη βαθιά πνευματική εμπειρία που είχα.

Τ.Ο.: Τι έγινε μετά από αυτό;

Α.Μπλουμ: Τίποτε. Γύρισα στο σχολείο όπου ήμουνα εσωτερικός και όλα συνεχίστηκαν όπως πριν, μέχρι την στιγμή που βρεθήκαμε όλοι κάτω από την ίδια στέγη. Ζώντας με την οικογένειά μου, όπως είπα, γεύτηκα την πλήρη ευτυχία, αλλά τότε συνέβηκε κάτι το τελείως απροσδόκητο. Ξαφνικά ανακάλυψα ότι η ευτυχία, αν δεν έχει κάποιο σκοπό, γίνεται ανυπόφορη. Δεν μπορούσα, λοιπόν, να δεχτώ μια άσκοπη ευτυχία. Για να ξεπεράσεις τις δυσκολίες και να υποφέρεις τα βάσανα αποβλέπεις σε κάτι που είναι πέρα από αυτά. Εγώ όμως δεν έβρισκα κάποιο νόημα, ούτε πίστευα σε κάτι, γι' αυτό η ευτυχία μου φαινόταν ανούσια. Έτσι αποφάσισα πως έπρεπε να δώσω στον εαυτό μου μια προθεσμία- ένα χρόνο τουλάχιστο – να ανακαλύψει αν η ζωή είχε ή όχι κάποιο νόημα. Αν στο διάστημα αυτού του χρόνου δεν θα έβρισκα κανένα νόημα ζωής, είχα αποφασίσει να μη συνεχίσω να ζω, να αυτοκτονήσω.

Τ.Ο.: Και πώς βγήκατε από αυτήν την κατάσταση της άσκοπης ευτυχίας;

Α.Μπλουμ: Αρχισα να ψάχνω για κάποιο άλλο νόημα ζωής πέρα από κείνο που μπορούσα να βρω μέσα στις σκοπιμότητες. Το να σπουδάζει κανείς να γίνει χρήσιμος στη ζωή ήταν κάτι που δεν με συγκινούσε καθόλου. Όλη η ζωή μου μέχρι τώρα είχε συγκεντρωθεί σε άμεσους σκοπούς και ξαφνικά όλα αυτά βρέθηκαν άδεια, χωρίς κανένα νόημα. Ένωσα μέσα μου κάτι το δραματικό και καθετί γύρω μου μου φαινόταν μικρό και ανόητο.

Πέρασαν μήνες και τίποτε στον ορίζοντα, νόημα δεν φάνηκε πουθενά! Μια μέρα της Μεγάλης Σαρακοστής- ήμουνα τότε μέλος της Ρωσικής οργάνωσης νέων στο Παρίσι- ένας από τους υπεύθυνους οργάνωσης με πλησίασε και μου είπε: «Καλέσαμε κάποιον ιερέα να σάς μιλήσει. Έλα και συ στη συγκέντρωση». Εγώ απάντησα με έντονη αποδοκιμασία ότι δεν θα πήγαινα να τον ακούσω. Δεν είχα ανάγκη την Εκκλησία. Δεν πίστευα στο Θεό. Δεν ήθελα να χάσω τον καιρό μου με κάτι τέτοια. Ο υπεύθυνος χειρίστηκε αρκετά έξυπνα το θέμα. Μου εξήγησε ότι όλα τα μέλη της ομάδας μας είχαν αντιδράσει ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και θα ήταν πολύ άσχημο αν, ούτε ένας, δεν παρακολουθούσε την ομιλία του.

«Μην προσέχεις», είπε ο υπεύθυνος, «δεν με ενδιαφέρει αυτό, μόνο έλα, κάθισε εκεί, για μια τυπική παρουσία». Ε! μέχρι σ' αυτό το σημείο, ήμουνα πρόθυμος να φανώ νομοταγής στη νεανική μας οργάνωση. Έτσι πήγα στην ομιλία και έμεινα μέχρι το τέλος. Δεν είχα σκοπό να προσέξω. Τα αυτιά μου όμως έπιαναν μερικές φράσεις που με αγανακτούσαν περισσότερο. Ο Χριστός και ο Χριστιανισμός παρουσιάστηκαν μπροστά μου τόσο διαφορετικά απ' ότι εγώ πίστευα, που ήθελα βαθύτατα να τα αποκρούσω. Όταν τελείωσε η ομιλία έτρεξα στο σπίτι με έντονη την επιθυμία να ελέγξω αν ήταν αλήθεια όλα αυτά που είπε ο ομιλητής. Ρώτησα τη μητέρα μου αν είχε ένα Ευαγγέλιο να μου δώσει. Ήθελα πολύ να διαπιστώσω αν το Ευαγγέλιο θα συμφωνούσε με την τερατώδη εντύπωση που μου δημιούργησε η ομιλία. Δεν περίμενα τίποτα καλό από την ανάγνωση αυτή και έτσι μέτρησα τα κεφάλαια των τεσσάρων Ευαγγελίων, ώστε να είμαι σίγουρος ότι διαβάζω το συντομότερο. Δεν ήθελα να χάσω άδικα το χρόνο μου. Αρχισα, λοιπόν, να διαβάζω το Ευαγγέλιο του Μάρκου.

Ενώ διάβαζα τα πρώτα κεφάλαια του κατά Μάρκον Ευαγγελίου και πριν φτάσω στο τρίτο κεφάλαιο, ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι, στην άλλη άκρη του γραφείου μου, υπήρχε κάποιος. Η βεβαιότητα ότι αυτός ο «Κάποιος» ήταν ο Χριστός που στεκόταν εκεί παράμερα, ήταν τόσο έντονη ώστε ποτέ έως τώρα δεν με έχει εγκαταλείψει.

Το γεγονός αυτό υπήρξε πραγματικά η αποφασιστική μου καμπή. Αφού ο Χριστός ήταν ζωντανός και εγώ είχα ζήσει την Παρουσία του, μπορούσα να πω με βεβαιότητα ότι αυτό που το Ευαγγέλιο έλεγε για τη Σταύρωση του Προφήτη της Γαλιλαίας, ήταν αλήθεια και ότι ο εκατόνταρχος είχε δίκαιο όταν είπε: «Αληθώς Υιός Θεού εστί». Μέσα, λοιπόν, στο φως της Ανάστασης μπορούσα να διαβάσω με βεβαιότητα την ιστορία του Ευαγγελίου, ξέροντας πολύ καλά ότι καθετί έκρυβε μέσα του αλήθεια. Και αυτό, γιατί το απίστευτο γεγονός της Ανάστασης ήταν για μένα πιο βέβαιο από κάθε άλλο γεγονός της ιστορίας. Την ιστορία πρέπει να την πιστέψω, την Ανάσταση την έμαθα από προσωπικό γεγονός.

Καθώς βλέπετε, δεν ανακάλυψα το Ευαγγέλιο αρχίζοντας από την αρχή με το αρχικό μήνυμα του Ευαγγελισμού και δεν ξετυλίχθηκε μπροστά μου σαν μια ιστορία την οποία κανείς μπορεί να πιστέψει ή όχι. Η αλήθεια του Ευαγγελίου, για μένα, άρχισε με ένα γεγονός που παραμέρισε όλα τα προβλήματα απιστίας, ακριβώς γιατί ήταν μια άμεση και προσωπική εμπειρία.

Τ.Ο.: Αυτή η τόσο έντονη εμπειρία που είχατε, παρέμεινε σε όλη σας τη ζωή; Δεν υπήρξε κάποια εποχή που να αμφιβάλλετε για την πίστη σας;

Α.Μπλουμ: Βεβαιώθηκα απόλυτα ότι ο Χριστός είναι ζωντανός και ότι μερικά πράγματα υπάρχουν αναμφίβολα. Φυσικά δεν πήρα σε όλα απαντήσεις, αλλά έχοντας ζήσει αυτή τη μεγάλη εμπειρία, ήμουν πια βέβαιος ότι μπροστά μου υπήρχαν απαντήσεις, οραματισμοί, δυνατότητες. Αυτό ακριβώς σημαίνει για μένα πίστη. Από τη μια, δηλαδή, να μην αμφιβάλλει κανείς έτσι που να έχει μέσα του σύγχυση και περιπλοκές, από την άλλη όμως να διερωτάται με σκοπό να ανακαλύψει το πραγματικό νόημα της ζωής. Να έχεις, δηλαδή, αυτό το είδος της αμφιβολίας που σε κάνει να θέλεις να ρωτάς, να ανακαλύπτεις όλο και περισσότερο, να θέλεις διαρκώς να ερευνάς.

Μητροπολίτης Αντώνιος Μπλούμ

Ο Μητροπολίτης του Σουρόζ, Αντώνιος Μπλούμ, γεννήθηκε στη Λωζάνη της Ελβετίας στις 19 Ιουνίου 1914. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στη Ρωσία και στην Περσία. Ο πατέρας του ήταν μέλος του Αυτοκρατορικού Διπλωματικού Σώματος της Ρωσίας. Η μητέρα του ήταν αδελφή του σκηνοθέτη Αλεξάνδρου Σκριάμπιν.

Η οικογένεια του υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Περσία στη διάρκεια της επανάστασης και ήρθε στο Παρίσι όπου ο Μητροπολίτης Αντώνιος σπούδασε. Πήρε το πτυχίο της Φυσικής, της Χημείας και της Βιολογίας. Κατόπιν έγινε διδάκτωρ της Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού.

Στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου υπηρέτησε σαν αξιωματικός στο Γαλλικό στρατό μέχρι την πτώση της Γαλλίας. Στη συνέχεια εργάστηκε σαν χειρουργός σε ένα Νοσοκομείο του Παρισιού και πήρε μέρος στην Αντίσταση.

Το 1943 εκάρει μοναχός, ενώ ταυτόχρονα εξασκούσε και το έργο του γιατρού στο Παρίσι. Το 1948 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και το 1949 πήγε στην Αγγλία σαν Ορθόδοξος Εφημέριος του Συνδέσμου: «Άγιος Αλβανός και Άγιος Σέργιος». Το 1950 διορίστηκε εφημέριος στην Ορθόδοξη ενορία του Ρωσικού Πατριαρχείου στο Λονδίνο. Το 1958 χειροτονήθηκε Επίσκοπος και το 1962 Αρχιεπίσκοπος αναλαμβάνοντας την ποιμαντική ευθύνη της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας στη Μεγάλη Βρετανία και στην Ιρλανδία. Το 1963 ορίστηκε Έξαρχος του Πατριαρχείου Μόσχας στη Δυτική Ευρώπη, και το 1966 πήρε το βαθμό του Μητροπολίτου.

Ο Μητροπολίτης Αντώνιος πήρε ενεργό μέρος τόσο στις διεκκλησιαστικές όσο και στις Οικουμενικές δραστηριότητες. Ήταν μέλος της αντιπροσωπείας της Ρωσικής Εκκλησίας στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών στο Νέο Δελχί το 1961 και στη Γενεύη το 1966.

Από το βιβλίο: «Μάθε να προσεύχεσαι»

Αρχιεπισκόπου Anthony Bloom

Εκδ. Η Έλαφος

ΠΗΓΗ: http://www.pentapostagma.gr/2012/01/blog-post_5591.html#ixzz1irszaOjO